

מחזה מאת: איציק אלוני
 03-5225458
aloni-i@bezeqint.net
 הגהה: עומר שילוח

שתיקה

הדמויות:

סוזנה – אימא
 אביגדור – אבא
 דוריה – בת
 דורון – בן

תמונה 1

המקום: סלון.

מרפסת בפינת הבמה.

סוזנה ואביגדור הם זוג מבוגרים.

אוכלים יחד כשכל אחד מגיש לעצמו, ולא מדברים זה עם זה.

אביגדור מדי פעם מלקק את אצבעותיו בקול.

סוזנה עוקבת אחרי תנועותיו.

עם סיום הארוחה, אביגדור קם, לובש את מעילו ומתכוון לצאת.

בזמן איסוף הכלים, סוזנה עדיין עוקבת אחריו, וברגע שהוא מגיע לפתח

היציאה מהבית, היא מצלצלת בפעמון-יד. אביגדור פונה אליה. הם עומדים

זה מול זה. היא מביטה בו מתוחה מאוד. הוא נמנעת מלהביט בה.

סוזנה רושמת על דף מתוך ערימת דפים שנמצאים על השידה.

אביגדור רושם לה בחזרה, והם ממשיכים להתכתב על אותו דף

באובססיביות.

מסיימים להתכתב, אביגדור יוצא.

סוזנה ממשיכה בפינוי השולחן וניקוי הכלים.

אור יורד.

תמונה 2

אותו מקום. לאחר זמן מה דוריה בתם נכנסת לסלון.

דוריה: היי אימא...

{מתנשקות}

דוריה: אבא יצא כבר?

סוזנה: לפני כמה דקות. לא ראית אותו בחוץ?

דוריה: לא.

סוזנה: איך זה יכול להיות? הרגע יצא.
(לעצמה בשקט) הצליח להתחמק. התכסיסן.

דוריה: אתם עדיין לא מדברים ביניכם?

סוזנה: לא.

דוריה: עדיין עושים... (מסמנת תנועת צלצול בפעמון) מצלצלים?

סוזנה: כן.

דוריה: כמה זמן זה יימשך הסיפור הזה?

סוזנה: לא יודעת.

דוריה: הוא כתב לאן הוא יוצא?

סוזנה: לא.

דוריה: לא שאלת אותו?

סוזנה: הפסקתי לשאול.

דוריה: למה?

סוזנה: כי הוא לא מעוניין לשתף אותי בכל המזימות שלו.

דוריה: למה את חושבת שהוא זומם משהו?

- סוזנה: מכירה אותו.
- דוריה: אז מה הוא זומם?
- סוזנה: לא יודעת, אבל הוא בוודאי זומם משהו.
- דוריה: את לא חושבת שצריך לעשות "משהו" בנידון?
- סוזנה: אני עושה.
- דוריה: מה?
- סוזנה: (מנסה להסתיר) אני עושה.
- דוריה: מה את עושה?
- סוזנה: אני עושה וזהו.
- דוריה: די נו, מה את עושה!?
- סוזנה: עשיתי.
- דוריה: די, באמת אימא.
- סוזנה: עשיתי...
- עשיתי שקראתי לך לבוא לכאן.
- דוריה: מה את מסתירה ממני?
- סוזנה: כלום.
- דוריה: כלום זה הרבה מאוד...
- טון הדיבור שלך אומר שיש הרבה, ואת לא יודעת לרמות.
אל תנסי לקחת את הכול על הכתפיים שלך, אני יכולה לעזור לכם!
בשביל מה השקעתם בי כל כך הרבה?
- סוזנה: עזבי, אני מצטערת שקראתי לך לבוא. יש לך מספיק מטופלים, את לא צריכה גם אותנו, אני... מצטערת שהטרדתי אותך, את יכולה לחזור לעבודה שלך.

דוריה: **(רואה את ערימת הפתקים שעל השולחן)**
 אתם עדיין?...
(תוך כדי) אני רואה שאתם בכל זאת מתכתבים הרבה.

סוזנה: את יכולה לקרוא אותם, זה כבר לא סוד.

{דוריה מעיינת במכתבי ההתכתבות.}

דוריה: **(קוראת)**
 את כותבת - "אני לא שואלת לאן אתה יוצא. רק תדע, שהזמנתי את
 דוריה היום לפה."

אבא - "למה הזמנת אותה? אני לא יכול להישאר בבית."

את - "למה?"

אבא - "אני צריך זמן לעצמי."

את - "אפשר לחשוב שחסר לך זמן לעצמך. ממש איש עסקים
 מצליח."

אבא - "היום אני עושה עם החיים שלי מה שאני מרגיש נכון לעשות."

את - "ואוו אתה תקיף, בעל עצמה, רב כוח."

אבא - "בסופו של דבר, כל אדם חי את חייו. היום אני מרגיש אחרת
 ביחס לזוגיות שלנו ובקרוב תדעי למה."

דוריה: **(מעיינת בשקט)** פה את יורדת עליו.

את - "התשובה שלך לא קשורה."

אבא - "היום אני מרגיש אחרת ביחס לזוגיות שלנו, ובקרוב תדעי
 למה."

את - "זה כבר דורש הסבר."

אבא - "בקרוב תדעי ה-כול."

את - "זה סוד? אתה עונה רק על מה שנח לך, בלי להתייחס לגופו
 של עניין. זה אפילו מעליב!
(בציניות) ממש נוגע ללב... "

אבא - "אני חופשי לצאת?"

את - "לא! אתה לא חופשי לצאת."

סוזנה: כאן בדיוק יצא ולא נתן תשובה. ברור שהוא מסתיר משהו.

דוריה: אני מודה, גם בעיניי זה מוזר...

אבל אני רואה שההתכתבות ביניכם רק מחזקת את הרושם שאתם נהנים מזה. אם תמשיכו ככה, בסוף תכתבו רומן.

סוזנה: אין דרך אחרת לתקשר.

דוריה: **(באירוניה)** יש אפשרות טובה יותר - לסמס. את זה אפשר לעשות מכל מקום ובכל מקום שבו אתם נמצאים, ובעיקר כשאבא מחוץ לבית.

סוזנה: ומה יקרה? אחרי כל שאלה שלי יבוא שקר:

"איפה אתה נמצא?.." יבוא שקר.

"מה אתה עושה?.." יבוא שקר.

"עם מי אתה ניפגש?.." יבוא שקר...

(מנופפת בידה לאות המשך) זה יחמיר את המצב.

והכי חשוב שאם נסמס, נתראה פחות.

דוריה: אהה, זאת הנקודה... יפה שאת רוצה לראות אותו.

אם רק תסכימו שניכם לדבר זה עם זו, תתראו יותר, והקשר ביניכם יוכל רק להתחזק ולקבל תפנית טובה יותר, מערכת היחסים תתחיל לצמוח.

אני מייעצת לך כפסיכולוגית ולא כבת, לקחת אוויר - שניכם צריכים לקחת אוויר, להיות סובלניים למצוא את הזמן כדי לדבר. גם אם אי-ההסכמה עלולה לעורר ויכוח וריב, אתם חייבים לדבר. זה עדיף על המצב הבלתי נסבל שמתגלגל כבר כמה חודשים. אתם תרגישו הרבה יותר טוב בידיעה שעשיתם כמיטב יכולתכם.

סוזנה: אני מצטערת שהכנסתי אותך לזה, אני מצטערת שאת כואבת איתנו

את הכאב הזה.

הוא זה שסגר את עצמו.

דוריה: אתם צריכים קצת יותר אורך רוח, אתם כבר לא צעירים.
האבסורד הוא שאני צריכה להגיד לכם איך להתנהג!
באמת, אימא! הגיע הזמן להפסיק עם ה-ברוגז הדבילי הזה ולהמשיך
לחיות הלאה.

סוזנה: לי את אומרת את זה?! תגידי לאביך!
אני לא ישנה בלילות, אין לי את הרוגע, אין לי תיאבון. אני לא חיה את
היום ואני חושבת רק על מה יקרה מחר.

דוריה: זאת הטעות שלך...

סוזנה: (ממשיכה בלי להתייחס) ...סיגלתי לעצמי את האמונה לקום בבוקר
ולהגיד תודה רבה על כך שבכלל התעוררתי.

דוריה: אנשים רבים עושים את זה.

סוזנה: אצלי זה יותר אמיתי, יותר משמעותי...
אני מרגישה איך שאנחנו משתנים.

דוריה: נכון, גם בגילכם יכולים להשתנות, אבל לא מן היסוד.

סוזנה: תתפלאי! תראי את השינוי שחל בהתנהגותו של אביך, "מן היסוד"
בהתחלה היו לו חרדות, אחר כך הוא נרגע. סיגל לעצמו דרך חיים
מסוימת... מן השלמה עם האי אכפתיות.
פתאום הוא התנתק, והסודיות שאימץ לעצמו.
למה?
מה קרה?
מה עובר עליו?

דוריה: ומה את חושבת שבאמת עובר עליו?

סוזנה: לא יודעת, הכול נעשה בסתר.
התנתקנו, ובזה הוא חושב שפתר את מה שאני לא יודעת ומה היה
צריך לפתור!

דוריה: אני רואה שאת עוקבת אחריו בכל פינה.

סוזנה: זה משהו אחר, צריך להיות עם היד על הדופק. לפעמים הוא מתנהג כמו ילד קטן שצריך השגחה צמודה כדי שלא ימעד ויעשה שטויות. לא יכולתי עוד להחזיק הכול בבטן, לכן ביקשתי מאחייך שיעקוב אחריו.

דוריה: (מופתעת) מה!?

סוזנה: בחודשים האחרונים הוא פיתח התנהגות מוזרה ולא בריאה למערכת היחסים.

דוריה: ודורון הסכים!?

סוזנה: לחצתי עליו.

דוריה: אבל למה את מערבת את דורון בסיפור?

סוזנה: גם את כבר מעורבת. אני אפעיל את כל העוצמה ואת כל האמצעים העומדים לרשותי! אתם הילדים שלנו וגם לכם יש את כל הזכות לדעת לאן הוא הולך בכל פעם שהוא יוצא מהבית. והוא יוצא הרבה.

דוריה: אימא, את שומעת את עצמך?

סוזנה: אני יודעת בדיוק על מה שאני מדברת.

דוריה: את לא יודעת, את טועה!

סוזנה: את לא יודעת כלום!?

אני חיה איתו! את בקושי באה לבקר אותנו! אני לא מתלוננת, אני יודעת שאת עסוקה מאוד, אבל הגיע הזמן שגם את ואחייך תדעו לפחות מה קורה להורים שלהם, ובעיקר מה קורה עם אביכם. תהיו קצת יותר מעורבים ולא תוכלו לבוא אלי אחר כך בטענות ולהגיד: "למה לא סיפרת לנו?"

דוריה: אימא, אני לא מבקרת אתכם, כי אני עמוסה במטופלים.

היום כל אדם שני בארץ זקוק לטיפול.

סוזנה: אין לי טענות אליך...

(בהיסוס) נדמה לי... אבל רק נדמה לי...

שיש לו...

- דוריה: **(ממתינה להמשך)** ...מה יש לו?
- סוזנה: שהוא עושה מעשה בלתי מוסרי.
- דוריה: מעשה בלתי מוסרי?!
לאן את חותרת?
- סוזנה: בכל פעם שהוא יוצא מהבית, אני נכנסת ללחץ.
אני כאישה עושה את כל המאמצים כדי לשמור על מערכת יחסים תקינה.
- דוריה: אני אגיד לך בדיוק מה שאני אומרת לפציינטיים שלי...
- סוזנה: אני לא פציינטית שלך!
- דוריה: נכון, אבל עצה מקצועית לא...
- סוזנה: **(נכנסת לדבריה)** ...הסיבה שסיפרתי לך ושביקשתי מדורון שיעקוב אחריו, היא רק כדי למנוע את פירוק הזוגיות.
- דוריה: אימא, בית זה כמו ספינה, אפשר לצוף ולשוט במים שקטים, אך לפעמים יש גלים והים סוער... לים לא אכפת מי שט בו, וספינה לא שווה כלום בלי מים. כך בחיים, אחד שומר על השני, נותנים תמיכה ואמון ולא כועסים מיותרים, חשוב להבין את זה, כדי להמשיך לשוט מעל המים... אפשר וצריך לצמצם מחלוקות ולמנוע חלודה, למנוע טביעה ולשמור על הנישואים. היום אתם יושבים בספינה ומתחת לפני השטח, אי שם בתחתית הספינה, מתחילה חלודה שאוכלת את השלד של מערכת היחסים שלכם... כשאתם הולכים לישון עם הכעסים שלכם, מתחילה החלודה לכרסם בספינה, בלי שתרגישו בכך... איך מסירים את החלודה? - מדברים על הבעיה... מנסים לפתור אותה לפני שאתם הולכים לישון, אחרת זה הופך ללילה של נדודים וסבל, וכך זה ימשיך לכרסם בנישואין שלכם, והספינה תטבע.
- סוזנה: אני ביקשתי לבדוק לאן הוא נעלם בכל יום, ואת מעבירה לי הרצאה על זוגיות.

{שתיקה קלה. הפלאפון של דוריה מצלצל.}

- דוריה: אבא?...
 לא, בדיוק יצאת מהבית...
 איפה אתה נמצא?...
 תהיה מרוכז בכביש...
 בסדר, אני אחכה לך...
 לא... לקחתי יום חופש לעבור על כל התיקים... (סיום שיחה)
- סוזנה: מה איתו?
- דוריה: סידורים.
- סוזנה: אהה.
- דוריה: מה ה"אהה" הזה צריך להביע?
- סוזנה: מיום ליום הוא משתכלל יותר ויותר... **(לעצמה)** קוראים לזה סידורים...
(צוחקת) את מי הוא הלך לסדר היום?
- דוריה: אימא, את צריכה לדעת שקנאה בין בני זוג היא אחת מהבעיות הקשות ביותר בזוגיות...
(מנסה להיזכר) איך נכתב בשיר השירים? "עזה כמוות אהבה, קשה כשאול קנאה רְשָׁפִיָּה רשפי אש".
 את לא חושבת בהיגיון.
 אבא איש לא נאמן?
 הוא הכי נאמן!
- סוזנה: תפסיקי להשלות את עצמך. "מים שקטים חודרים עמוק"
- דוריה: את יודעת משהו שאנחנו לא יודעים?
- סוזנה: אני יכולה רק להרגיש את זה פה, בבטן.
- דוריה: את סתם מחפשת "מחט בערימת שחת". יש גברים שלומדים מגיל צעיר לא להראות רגשות, את יודעת שהוא אחד מאלה.
- סוזנה: אני לא פסיכולוגית, אבל אני יודעת שגברים מקנאים לבנות זוגן.
- דוריה: ואצלך?

- סוזנה: האמיני לי, משהו קרה לו, כמעט בכל לילה הוא שוכב במיטה בחוסר מנוחה וזה לא קשור אלי...
 שנתו נודדת, קם באמצע הלילה, הולך להשתין, שתיים שלוש פעמים בלילה.
- דוריה: אימא זה הגיל... הפרוסטטה לא מה שהייתה פעם...
- סוזנה: בוא מרבה לדבר ולמלמל לעצמו, מתבודד במרפסת ומדבר בשקט בטלפון, מתבשם לו!...
 כך הוא עשה בתקופת החיזורים שלנו, וזה אומר דרשני.
- דוריה: אימא, אני לא צריכה להזכיר לך, אבא אהב תמיד להתבודד ולהתבשם.
- סוזנה: את חושבת שזה קשור למשבר... מיני?
- דוריה: איך את מגיעה לזה?
- סוזנה: אני מקווה שהוא לא הולך ל... את יודעת למה אני מתכוונת...
 בתי מלון... וזה...
- דוריה: נערות ליווי...
- סוזנה: כן, הרבה גברים בגיל הזה עושים את בסתר.
- דוריה: אני לא רואה את זה כך. אבא לא יעשה לך את זה, הוא אוהב אותך, לעולם לא יבגוד בך... אבל מה שאני כן רואה, שהקנאה לא רק גורמת לך להיות שופעת בביקורת, היא גם גורמת לך לעשות פעולות קיצוניות - מעקבים, פלישה לפרטיות, מעקב אחרי שיחות הטלפון שלו...
 אם את חושדת שהוא בוגד בך, או הולך לנערות ליווי, כדאי ורצוי שתדברי איתו על זה, וכמה שיותר מהר, לפני שזה ייהפך להרגל מגונה ותיסכול מעונה.
- סוזנה: ניסיתי כמה פעמים, ובכל פעם כשהתחלתי לשאול שאלות קצת יותר בעלי משמעות, הוא לקח את המעיל והתחמק מהבית.
 פעם אחת הוא אמר משפט משונה וסתום, אני לא יודעת אם אמר לי או לעצמו: "אני יכול לשמוע את קצב פעימות הלב שמחזיק אותי ער כל הלילה", והלך...

ניסיתי לעצור אותו, להבין, לשאול למה הוא התכוון, הוא לא ענה...
 כמה פעמים הפצתני בו שיספר לי, שישתף אותי!
 קרא לי "נודניקית, שהזקנה מתעתעת בה", ומאז החליט להתנתק ולא
 לדבר איתי יותר, ברוגז, רק בהתכתבות, ועם הדבר הזה...
 (מצלצלת בפעמון) צלצולי פעמונים.

דוריה: בעיות לא נעלמות מאליהן.

סוזנה: בכלל לא.

דוריה: אלה גם לא מסוג הבעיות ש"הזמן יעשה את שלו".

סוזנה: אני באמת לא יודעת מה לחשוב, האינטואיציה הנשית שלי אומרת
 שיש אצלו התעוררות מינית, רק שהיא לא מופנית אלי!

דוריה: בחיים לא יעשה!

סוזנה: גבר יכול להתגרות מדבר קטן ביותר, כמו למשל גירוי חזותי, הוא רואה
 תחת חטוב, ובום...

הוא רואה שדיים מזדקרות – ומיד נדלקת מנורת החשק.

דוריה: אושש, אימא, את מגזימה... אבא רחוק מהדברים האלה.

סוזנה: אני מגזימה!?

את יודעת מה אמר עליך...

דוריה: אני לא רוצה לשמוע את השטויות שלך.

סוזנה: **(מחקה את אביגדור)** "אני רואה אותה מתלבשת לעבודה ונדמה לי
 שהיא מגזימה עם הבושם ועם המיני והמחשוף, ומיום ליום האיפור
 מדויק מהרגיל. בכל זאת, היא נפגשת עם פציינטיים."
 והוא הוסיף ואמר לי "תגידי לה משהו, כי אם אני אגיד לה, זה יישמע
 חולני."

דוריה: הוא אבא שלי ודואג שלא יינעצו בי מבטים מטרידים.

סוזנה: אני בטוחה שיש לו מאהבת!

דוריה: ואני מאמינה ובטוחה שלא!

סוזנה: למה הוא יושב לבד במרפסת, למה הוא מסתכל על השמים, מדבר לעצמו, מחפש סימנים וצועק צעקות בלתי מובנות שלא ברור אם הן מסבל או מאושר.

רק השמים יודעים מה הוא צועק להם בכל פעם.

דוריה: שמעת פעם על מה שניקרא שחרור לחצים?...

סוזנה: גזים?

דוריה: גזים מסוג אחר...

(מחזיקה בביטנה ומשחררת אוויר בקול.)

האא...!

זה בדיוק מה שהוא עושה, בואי תנסי את זה...

בואי...

אני מבטיחה שזה יעזור לך.

סוזנה: דוריה, די, זה לא הזמן לעשות צחוק, אין לי כוח להשתעשע עכשיו.

דוריה: **(מלטפת את אמה)** אימא, תנסי.

סוזנה: **(נענית בלית ברירה)** אני מרגישה ממש מטומטמת...

דוריה: **(מניחה ידה על בטנה של סוזנה)** תעשי האא... הכי חזק.

סוזנה: האא...!

דוריה: קצת יותר חזק, תנסי להרעיד לי את היד.

סוזנה: האאאא...!

דוריה: איך זה מרגיש. תעשי עוד...

{עושות כמה פעמים.}

דוריה: ואיך עכשיו?

{סוזנה ממחרת החוצה}

דוריה: מה קרה?

סוזנה: **(תוך כדי יציאה)** לשירותים... עשית לי פיפי...

דוריה: **(מצחקקת)** סימן שעשית טוב...
(מחייגת) דורון... איפה אתה?...
 אתה השתגעת לעקוב אחרי אבא?...
 נגיד שהוא היה בוגד, היית מספר לאימא?..
 זה היה הורג אותה...
 טוב, תגיע מהר.

{סוזנה חוזרת}

דוריה: **(מנתקת. לאימא)** איך היה לך התרגיל?
 סוזנה: אם אני אגיד לך שזה לא עבד עלי, את תמשיכי בתרגיל, ולכן אני אומרת עבד מצוין!
 דוריה: באמת איך את מרגישה?
 סוזנה: זה לא השפיע עלי חוץ מלרוץ לשירותים.
 דוריה: אני מסכימה איתך שמשהו שמציק לו.
 סוזנה: לפעמים הוא יושב כל היום במרפסת ואוכל דוריטוס.
 כתבתי לו: "עם הזבל הזה לא צריך להגזים, זה לא בריא ללב שלך."
 (מדגימה כמו קוף) והוא בתגובה דפק על חזהו וכתב: "יש לי לב צעיר."
 דוריה: לקנאה כזאת אין מענה, רק לעשות מעשה בלתי צפוי!
 סוזנה: גברים בדרך כלל לא מחזיקים מעמד בשתיקתם... לחיות חמישה חודשים בשתיקה, זה לא קל, זה מעורר את הדמיון ונשאלות שאלות.
 דוריה: אבא שתקן שאוהב תמיד את השתיקה שלו.
 סוזנה: במקום לחנך אותי בדרך הפסיכולוגית שלך, אולי תדברי איתו ולא איתי?
 דוריה: את יודעת שהוא אסר עלי לדבר על מצבו.
 סוזנה: יכול להיות שהוא רוצה לעזוב ולהתנתק, לברוח, להיעלם!
 דוריה: הוא לא יעשה לנו את זה.

סוזנה: גם את פוחדת.

דוריה: אני אפילו לא רוצה לחשוב על זה.

סוזנה: נראה אותך אם יש לך אומץ לדבר איתו על הלב שלו.

דוריה: אני לא חושבת שבכלל צריך להזכיר את הלב, הוא פיתח רגישות גבוהה מאוד לנושא. אני אומרת שאם יש שקט שבע שנים, אין טעם להעלות את הנושא.

סוזנה: מדובר בהרגשה שלי בלבד...

דוריה: להרגשה שלך אין לה אחיזה במציאות.

סוזנה: אני משוכנעת שאני צודקת. לא ייתכן שבמשך חמישה חודשים הוא מסתובב כך כמו איזה זומבי ולא מדבר איתי.

{נכנס אביגדור.}

דוריה: היי אבא, מה שלומך?

אביגדור: איך את?

דוריה: אתה רואה, אני מבטיחה ובאה להיות אתכם....
אתה נראה טוב.

אביגדור: (מתפלא) באמת?

דוריה: כן, באמת.

אביגדור: יפה, גם את נראית טוב...

דוריה: אתה נראה קצת טרוד?

אביגדור: אני תמיד טרוד.

את תסלחי לי, אני קצת עייף, לא מרוכז, אני הולך לנוח.

נדבר אחר כך...

את תהיי פה, נכון?

דוריה: כל היום.

אביגדור: אני הולך... את יודעת, לצבור כוחות...
(מלטף את שיער ראשה ונושק על מצחה).

דוריה: אבא, מה קורה?

אביגדור: יש לי הרבה סיבות לנסות לפענח את משמעות של החיים שלי...

סוזנה: תשאלי אותו...

אביגדור: (לדוריה) מה את רוצה לשאול?

דוריה: אבא, יש לך מאהבת?

אביגדור: (צוחק. ופתאום מרגיש דקירה בליבו, מנסה להסתיר מהן)

זה מה שאתן חושבות?

חשבתי שתשאלי משהו יותר מעניין.

דוריה: אתה לא אוהב ששואלים...

אביגדור: תשאלי. היום מותר הכול.

דוריה: לא תכעס?

{שתיקה. סוזנה ודוריה מסתכלות אחת על השניה.}

סוזנה: את שואלת או שאני שואלת!

דוריה: (לאבא) יש לך בעיות עם הלב?

אביגדור: הלב שלי חושב...

(לוקח נשימה עמוקה) שהוא...

אבל אני בסדר, את יכולה להירגע.

דוריה: אבא, תגיד את האמת, מה קורה לך?

{שתיקה}

סוזנה: את רואה? הוא שותק ובזה הוא הוא חושב שפתר את הבעיה....

אביגדור: ללב שלי יש מחשבות עצמאיות משלו, הן לא כמו המחשבות שעוברות פה בראש...

המוח של הלב רוצה... והוא מנסה לרמוז לי כבר כמה חודשים...

(עוצר את דיבורו וחש כאב בידו השמאלית)

תנו לי רגע, אני אחזור ואספר... **(הולך מהן)**

דוריה: יש לך בעיות בלב?

אביגדור: לי אין בעיות עם הלב.

סוזנה: תשאלי אותו לאן הוא הלך היום.

דוריה: אימא שואלת מה...

אביגדור: שמעתי אותה... תנו לי כמה רגעים להיות לבד ואחר כך אצא אליכן ואדבר אתכן בגלוי על כל מה שתרצו.

דוריה: לפחות תחכה לדורון, הוא צריך להגיע בכל רגע.

אביגדור: תגידי לו שיקרא לי כשיגיע, אני הולך לנוח במרפסת.

אביגדור הולך למרפסת.

תמונה 3

לאורך הדיאלוג של סוזנה ודוריה שנמצאות בסלון, אביגדור יושב בכיסא הנדנדה שבמרפסת ומשמיע קולות של דפיקות לב בשקט.

סוזנה: אמרתי לך שיש משהו מוזר בהתנהגותו.

דוריה: לא מובן.

אביגדור: פם פם, פם פם, שתוק אביגדור שתוק...

אם תספר, יכאב יותר, פם פם, פם פם...

שתוק אביגדור שתוק, אם תספר, יכאב יותר פם פם, פם פם...

{דוריה וסוזנה בסלון.}

סוזנה: הוא נראה שבור, מאוכזב ומוכה קשות.

- דוריה: בחיים לא ראיתי אותו כל כך לא מפוקס.
- סוזנה: אלה הסימנים של אהבה שיש בה אכזבה!
- דוריה: אויש... די אימא! את מעצבנת.
- סוזנה: אלה הסימנים....
- אביגדור: פם פם, פם פם, שתוק אביגדור שתוק, אם תספר יכאב יותר פם פם, פם פם...
- (חש כאב ונותן צעקה עצורה וכואבת)**
- דוריה: מה זה היה?!
- סוזנה: אמרתי לך... תיגשי אליו.
- דוריה: **(ממהרת למרפסת)** אבא אתה בסדר?
- אביגדור: הכול בסדר, אל תדאגי, אני אבוא עוד מעט... תלכי לסוזנה...
- דוריה: **(חוזרת לסוזנה)** ולמה את לא ניגשת לשאול לשלומי? את פוחדת לנסות לפנות אליו ישירות.
- אביגדור: **(לבדו במרפסת)** אני פונה אליך לב, למוח הקטן שלך, למה אתה שורף אותי?...
- סוזנה: כן.
- דוריה: הנה נתת את התשובה.
- אביגדור: **(במרפסת)** מאיזה גוף יצאת שאתה מתאכזר אלי?! פם, פם, פם...
- סוזנה: אם אני הייתי מנסה לפנות אליו, כמו שאת פנית אליו, המצב היה מחמיר יותר, הוא היה מפסיק להתכתב איתי ומפסיק לדבר איתך.
- דוריה: אימא, גם כך הוא בקושי מדבר. לא צריך לפחד מוויכוח.
- סוזנה: אי אפשר להתווכח עם אדם ששותק לעתים קרובות.
- דוריה: לסכסוך יכולות להיות השפעות טובות, הוא יכול בסופו של דבר לקרב.

- סוזנה: **(מביאה קופסא מלאה מכתבים.)** הנה תראי את חבילת חליפת המכתבים של חמשת החודשים האחרונה.
- אביגדור: **(במרפסת)** פם פם, פם פם, שתוק אביגדור שתוק, אם תספר, יכאב יותר, פם פם, פם פם...
- דוריה: וואו כל זה?! **(מעלעלת בחבילת הניירות)** חבילה רצינית... ספר עב כרס... **(קוראת)** "אני לחוץ, אני טרוד, צריך את הזמן...", הוא כתב. את - "החיים נעשים כל כך מתוחים ולחוצים שצריך להוריד את הרגל מהגז."
יפה אימא... **(מעלעלת)** או הנה זה יפה...
- אביגדור: פם פם, פם פם, שתוק אביגדור שתוק, אם תספר, יכאב יותר, פם פם, פם פם...
- דוריה: **(ממשיכה)** את - "היו לנו ימים יפים."
אבא - "עוד יהיו לנו ימים יפים יותר..."
- סוזנה: מה אני עניתי לו?
- דוריה: תשובה ל"עוד יהיו לנו ימים יפים יותר"?
- סוזנה: כן.
- דוריה: "עוד ישובו, והיום יהיה עבר, והעבר יחלוף ויעבור מהעולם..."
ואוו אימא, עכשיו אני יודעת איך יצאתי פסיכולוגית מצליחה.
- סוזנה: אל תחניפי לי, את האינטליגנציה קיבלת מאביך.
- }מבחוץ נשמעת סירנת אמבולנס.
סוזנה נבהלת.
דוריה רצה לכיוון המרפסת מציצה ונרגעת.}**
- דוריה: **(לאימה)** הכול בסדר. נמשיך.
הנה עוד אחד, את מרשה לי, נכון?
אבא-"די עם צלצולי הפעמונים, את משגעת אותי."
את-"ואתה משגע אותי עם השתיקה."
אבא-"תפסיקי להילחם בי בצלצולים, אני לא האויב שלך..."
- שוריה: בטח שיגעת אותו כל רגע עשית לו גילינג גילינג גילינג...

- סוזנה: **(מחייכת)** הוא רוצה לטמטם אותי.
- דוריה: את כותבת - "אנחנו לא נלחמים כמו כל זוג אחר על פני כדור הארץ, אנחנו עושים זאת בכתב."
- הוא עונה - "לרגע לא חשבתי שאנו במלחמה..."
- אביגדור: פם פם, פם פם, שתוק אביגדור שתוק, אם תספר, יכאב יותר, פם פם, פם פם...

תמונה 4

נכנס דורון מתנשף.

- דוריה: היי דורון, אבא נמצא במרפסת.
- דורון: **(קורא להן לצד)** בלגן רציני מאוד... בואו הצידה!
- דוריה: אתה מלחיץ אותנו.
- סוזנה: הוא לא שומע, עכשיו הוא מרחף בעולמות משלו. ספר, מה קרה!?
- דוריה: קח נשימה ודבר.
- דורון: אימא, אפשר בבקשה כוס מים?
- {אימא ממהרת להביא.}**
- דורון: לא תאמינו עד איפה עקבתי אחריו ומה ראיתי.
- סוזנה: מאהבת...
- דורון: בחיים לא תנחשו...
- דוריה: די, בלי למתוח.
- דורון: במחלקה הקרדיולוגית בבית החולים.
- סוזנה: **(הכוס נופלת לה מהיד)** מה!?

דורון: זה לא מה שאת חושבת.

סוזנה: מה הוא עשה שם?!

**{דוריה הולכת להביא מים לדורון.
אביגדור ממשיך לפמפם במרפסת.}**

אביגדור: פם פם, פם פם, פם פם, פם פם...

דורון: ראיתי אותו הולך לאחות צעירה בקבלה. הוא דיבר אליה בנועם, היו שם הרבה חיוכים ומין פלירטוטים, לא שמעתי בדיוק על מה הם דיברו, אבל הרגשתי שהיא מאוד מחבבת את אבא.

סוזנה: זהו, ידעתי, האחות צעירה בקבלה הכניעה אותי...

דורון: **(קוטע אותה)** ...אבל קלטתי שזה משהו בקשר ללב.

סוזנה: הנה זה מתחיל שוב.

דוריה: **(לאמה)** תקשיבי עד הסוף, טוב?!

דורון: **(שותה)** האחות ליוותה את אבא לרופא קרדיולוג. הסתתרתני וחיכיתי בסבלנות עד אחרי שאבא עזב את המקום. האחות חזרה, ניגשתי אליה, הצגתי את עצמי, היא סיפרה לי שאבא מגיע לבית החולים כמעט מדי יום לפגישה עם הרופא, לצורך בדיקות והכנות.

דוריה: הכנות למה?!

דורון: זה מה ששאלתי. אמרתי ש"אני מבקש לדעת, על איזה בדיקות ועל איזה הכנות את מדברת". התחילה להתבלבל ולגמגם, הבנתי שהיא פלטה משהו שלא הייתה צריכה להגיד... אחר כך היא אמרה לי שהיא לא יודעת, שזה בין אבא שלי לבין הרופא... ניסתה ככה לטשטש, התעקשתי ושאלתי אם זה קשור להשתלה הלב שעבר לפני מספר שנים...

כאן היא שתקה... התחילה לדבר בטלפון וסימנה לי שהיא לא יכולה לדבר כרגע.

סוזנה: הלב?...

- דורון: חכי, זה לא סוף סיפור...
- אביגדור: **(במרפסת)** פם פם, פם פם, שתוק אביגדור שתוק, אם תספר, יכאב יותר, פם פם, פם פם...
- סוזנה: **(בזעם)** מה קורה פה? אני כבר לא אשתו?! למה הוא לא משתף אותי!!! (הולכת לכיוון המרפסת)
- דוריה: **(עוצרת בעדה)** חכי! תני לדורון להמשיך.
- סוזנה: מה הוא רוצה, להפוך אותי לאלמנה בהפתעה?!
- דורון: הסתתרתני בפינה, ליד המושבים, הרופא יצא מחדרו ומיהרתי אליו. להפתעתי הרופא מיד זכר אותי... הוא אמר בפליאה: "הנה סוף סוף רואים חלק מהמשפחה".
- סוזנה: מי? ד"ר אלעזר?
- דורון: כן, הוא ולא אחר... הכניס אותי ישר לחדר שלו וסיפר לי שאבא מגיע לבית החולים לעשות בדיקות ולתת רקמות, שומנים, דם... במשך שמונה החודשים האחרונים.
- סוזנה: שאלת אותו למה לא שיתף אותנו?
- דורון: הרופא גם התפלא, היה בטוח שהכול ידוע לנו.
- דוריה: אבל סיפר מה יש לאבא?!
- דורון: **(שתיקה קלה, לוקח נשימה)** עכשיו תקשיבו טוב...
- סוזנה: אוי ואבוי... תגיד לפני שאני מתעלפת.
- דוריה: אימא!
- דורון: אבא לא רוצה את הלב השתול, רוצה להיפטר ממנו.
- סוזנה: מה זאת אומרת!
- דורון: הוא רוצה להחזיר אותו בחזרה למשפחת התורם.
- אימא ודוריה: **(בבהלה)** מה?!

אביגדור: **(מהמרפסת)** פם פם, פם פם, פם פם, פם פם
(פונה לליבו) ליבו של מי אתה שכך אתה מתנגד לי?...
(מצחקק) עכשיו נזכרת לדחות, תמשיך עם הפם, פם...

דורון: רגע, זה לא הכול... תקשיבו.
 הבעיה היא שלבית החולים אסור להפר את הסודיות שהם חתומים עליה עם בני משפחת התורם. הם לא מוכנים למסור שום דבר וחצי דבר על פרטי התורם ומשפחתו, אחרת יתחילו משפטים ויידרשו פיצויים גבוהים מאוד. כך שאי אפשר להחזיר את הלב למשפחת התורם.
 אבל אבא מתעקש, להוציא את הלב! הוא לא רוצה את הלב יותר...

סוזנה: **(מתפרצת בזעם)** מה זאת אומרת "לא רוצה את הלב הזה יותר"!?!

דורון: רוצה להיפטר ממנו, הוא לא אוהב את הלב יותר, הוא טוען שגם הלב לא רוצה אותו יותר.

סוזנה: לא אוהב את הלב שלו?! - שלא יאהב!
 הלב לא רוצה אותו?! - שהוא כן ירצה את הלב!
 הלב שלו, הוא הלב של כולנו. כולנו קיבלנו אותו מהתורם, הוא לא יכול לעשות בו מה שהוא רוצה מבלי להתייעץ איתנו... לך תקרא לו מהר!

דורון: אימא, תקשיבי, זה לא הסוף.

דוריה: **(לדורון)** סיים.

סוזנה: אביכם יסיים את חיינו...

דוריה: **(בכעס)** אימא, די! את סתם מאבדת שליטה.

סוזנה: לאבא שלכם שתלו לב של בחור צעיר שהפך אותו ללב של אבן.
 מה הוא רוצה? לקבור את הצעיר המסכן פעמיים!?

סוזנה ממהרת לכיוון המרפסת.
דורון וסוזנה ממהרים לחסום אותה.

דוריה: את מכניסה את עצמך להיסטריה מוקדם מדי.

- סוזנה: מה הוא עוד צריך? ...
(לדורון) האם הלב השתול חולה?
- דורון: לא... תקשיבי עד הסוף, **(לוחש)** בואו הצידה...
 עשו הרבה סטים, בדיקות דם, בדיקת א.ק.ג במאמץ וכל מה שאפשר
 להעלות על הדעת, ויצא שהלב דופק מצוין. אבל אבא בשלו, ממשיך
 להתלונן על הלב. הוא לא מתחבר אליו נפשית ולא פיזית, הלב חושב
 אחרת ממנו, כבר הרבה זמן הוא טוען שיש לו כאבים. הוא טוען שהלב
 רוצה לצאת החוצה ממנו, וטען בפני הרופא שהוא לא ישן בלילות, ולכן
 הוא רוצה להחזיר את הלב בחזרה.
- סוזנה: זה כבר טמטום מושלם.
- אביגדור: **(במרפסת. מקבל הדיפות חזקות בצד הלב)** תירגע ידידי...
 אני מבטיח להוציא אותך לחופש שלך...
 בו נתקדם עוד עד קצת, אנחנו בקצה הדרך...
(משתדל לשיר ללב) פם פם, פם פם, שתוק אביגדור שתוק, אם
 תספר, יכאב יותר. פם פם, פם פם
- סוזנה: בקיצור הוא רוצה למות!
- דוריה: עוד לא שמעתי דבר כזה. עכשיו אני הולכת לקרוא לו!
- דורון: חכי רגע....
- דוריה: כנראה שהוא באמת רוצה למות, ואנחנו לא ניתן לו.
- דורון: לא, הוא לא רוצה למות, להפך! הוא מאוד רוצה לחיות.
- סוזנה: למה הוא עושה לנו את זה, תהרוג אותי אני לא מבינה!
- דורון: הוא התנדב לניסוי ראשון מסוגו בעולם, לכן הוא עושה כל יום בדיקות
 והכנות... הוא רוצה לב מלאכותי... יש עכשיו...
- סוזנה: הו...
 דורון: אימא, תקשיבי רגע...

אביגדור: **(במרפסת)** פם פם, פם פם, שתוק אביגדור שתוק, אם תספר, יכאב יותר. פם פם, פם פם

דורון: הלב עליו מדובר, נמצא עכשיו במסגרת ניסוי מתקדם מאוד, שסיכוי להצליח גבוהים מאוד, והלב של אבא מוכן כבר להשתלה.

סוזנה: להחליף לב צעיר אמיתי, ממשי, מקורי, יהלום של לב, בלב מלאכותי?

דוריה: מה זאת בדיחה?

דורון: הוא רוצה, שישתילו לו, לב זהה ללב האנושי. הלב עצמו מיוצר מהתאים של אבא וייצרו אותו במדפסת תלת ממד...

סוזנה: אני כבר לא יכולה יותר!!!

דורון: מדפסת תלת ממד תופרת חלקים של הלב ופועלת באופן דומה מאוד למדפסת הזרקת...

סוזנה: די! אני לא יכולה יותר לשמוע. לך תקרא לו, כי אם אני אקרא יהיה רע מאוד!

אור יורד.

תמונה 5

אביגדור לבדו במרפסת.

אביגדור: אף על פי שיש הרבה דיבורים על "השדים" שמתגלגלים ויכולים להכעיס,

גל של עצב בלתי נשלט וייאוש צץ בתוכי, רוצה להתפרץ החוצה ולנסר את עצמותי, לשחרר אותי ולפזר אותי לגזרים לכל הרוחות... אני מתאבל על אובדנו של הלב הזה שאין מי שייקח אותו חזרה. הקבר ייקח אותו וכך הוא יצטרף לגוף המקורי, ויתאבלו על המת פעמיים...

(ללב) מתגעגע לאדם שמסר אותך? ... אני כבר לא מתאים לך יותר? שבע שנים דפקת בחזי ובשמונה החודשים האחרונים עברנו יחד סבל פיזי וחרדות אימות, עד שהגיעה העת והחלטת שאתה רוצה לצאת... תודה על אקסטרה השנים שהוספת לי.

בקרוב, הם ייפתחו את חזי, יוציאו אותך לחופשי, אולי תספיק לשרת מישהו אחר שתתחבר אליו טוב יותר, ואותי יחברו למכונה, ישאבו את הדם שלי, ישמרו על החמצן בזמן שהם מכניסים את הלב... והופ, הוא יתעורר לחיים חדשים.
אתה יודע, הרופא אמר שהניתוח ייקח בין שעתיים לשלוש שעות. אני אהיה שקוע בשינה עמוקה וכל הזמן עם מוסיקה מרגיעה ואתעורר. זה בטח יהיה כמו לקבל קריאת השכמה באחד מאותם בתי מלונות יוקרה מלכותיים...
שקט ושלווה על הפנים... פם... פם... פם...

{סלון המשך}

דוריה: **(מרגיעה את אימא)** בואי נבין ממנו על מה מדובר ואחר כך נכעס. **(לדורון)** תמשיך.

דורון: הלב עצמו מיוצר מהתאים של אבא והוא מותאם בדיוק... ד"ר אלעזר אמר, שכל התאים מיוצרים במדפסת, שכבה אחרי שכבה. זה יכול להיות הפתרון למצוקות של אבא, ללחצים שהוא חש בלב בחודשים האחרונים.

דוריה: תהיה הסיבה אשר תהיה, זה יהיה הימור פרוע מדי.

דורון: הלב מוכן וכבר נמצא במקום סטרילי, ראיתי אותו.

סוזנה: את מה ראית?!

דורון: הרופא הראה לי את הלב העתידי של אבא.

דוריה: ראית את הלב של אבא?!

דורון: נראה יפה, מושלם.

סוזנה: אני לא מאמינה איפה אני חיה...

(זועקת מכעס. תופסת את דורון בחולצתו ומתלתלת אותו)
למה הוא רוצה להחליף לב אמיתי בלב שמיוצר במדפסת?

דורון: מה את רוצה ממני?

את זה צריך לשאול אותו. לפי הבעת פניו של הרופא, הוא די בטוח בעצמו... אני אקרא לאבא...

תמונה 6 מרפסת.

דורון: **(ניגש לאביו במרפסת)** היי אבא...

אביגדור: **(קם לקראתו)** תיאמתם ביקור פתע אתה ואחותך?

דורון: אני מפריע לך?

אביגדור: לא.

דורון: בוא לסלון.

{דורון מנסה לעזור לאביגדור.

אביגדור מסמן שאין צורך. נכנסים לסלון.}

אביגדור: **(תוך כדי המעבר לסלון)** יש לי מחשבה אחת קטנה

שמציקה ומסתובבת, מסתובבת בראש.

מבחינה בריאותית, בשבילי, העבר מת...

היום אני כבר לא יכול לשנות את מה שעשיתי...

החלטתי להשאיר את הפחד מאחור, העיקר שפרצתי את המחסום.

סוזנה: אתה נשמע לי מבולבל, או שאני לא מבינה...

על איזה מחסום אתה מדבר?

אביגדור: מחסום הפחד...

(שתיקה, הוא פורש את ידיו מספר פעמים כדי לומר משהו,

ומתקשה להתחיל)

אני... רוצה... להודיע לכם... משהו בנוגע לזה, אני הולך לעשות שינוי

בחיי, אני הולך לניתוח לב נוסף.

זה יהיה ניסיון ראשון מסוגו בעולם, אני אהיה הראשון עם לב שהודפס

במדפסת תלת ממד.

סוזנה: **(באירוניה)** נמאס לך מהלב האמתי ואתה רוצה לגוון ולתרום אותו

למישהו אחר?

אביגדור: אשתי היקרה...

(דוריה ודורון מרימים גבה)

אני עושה זאת מרצון... מתוך אהבה אליכם, לא שיתפתי אתכם במכאוביי ובהחלטה על החלפת הלב.

סוזנה: אני רוצה להבין, אתה גילית משהו על התורם שאתה רוצה לוותר עליו?

אביגדור: על מה את מדברת?

סוזנה: אנחנו לא מטומטמים, היינו שמחים אם היית מתייעץ ומשתף אותנו בהחלטות שלך, לפני שאתה מחליט! כולנו נצטרך לחיות עם זה!

דורון: זה כמו להיכנע ולהגיד אני מרים ידיים, אין לי כוח, נגמרו לי הסוללות.

אביגדור: היתרון בלב החדש שלא צריך סוללות... הלב החדש פועם מעצמו כמו לב רגיל... ללא כוח עזר חיצוני...

תראו, אני יודע שאם אני לא עושה את זה, אני הולך למות.

סוזנה: איך אתה יודע?!

אביגדור: ככה זה, אני פשוט יודע, אני בטוח בכך. לכן אני עושה את מה שאני עושה.

סוזנה: עושה מכולנו מטומטמים?!

איך אתה יכול להרגיש שאתה הולך למות?

אביגדור: יש לי לחצים ודפיקות לב חזקים מאוד, הלב כאילו אומר לי שהמקום כאילו קטן עליו והוא עומד להתפוצץ.

דוריה: אבא, מוח האדם הוא כל כך חזק שהוא באמת יכול לשכנע את עצמו לכל דבר, אתה מתוח מאוד גם פיזית וגם נפשית ואולי קשה לך לארגן דברים בצורה יעילה, אולי אתה צריך ניתוח פסיכולוגי, לפני ניתוח הלב. למה ללכת ישר לניתוח לב?!

אביגדור: מחר אני הולך להתאשפז ומחרתיים מוציאים את הלב ומחליפים אותו בלב החדש.

סוזנה: **(בכעס)** למה? למה להחליף בלב זר?

אביגדור: גם הלב האמתי שנמצא בתוכי, הוא לב זר. כדי להרגיע אתכם, הרופא אמר שהתפקוד של הלב המודפס יהיה בדיוק כמו זה של הלב הרגיל, ובמשך הזמן הלב יילמד להסתגל לגוף האדם ויתחבר אליו באופן מוחלט.

דוריה: והרופאים בטוחים?

אביגדור: כן.

סוזנה: תהיה אהבה בלב?

אביגדור: זאת הייתה השאלה הראשונה ששאלתי, בלי זה לא הייתי מסכים. הרופאים בטוחים במאת האחוזים.

סוזנה: אני לא מבינה מדוע לא שאלת את דעתי!

אביגדור: כי התנדבתי.

סוזנה: **(בכעס)** מה התנדבת! איך אתה מתנדב?! מה אתה נער בצבא?...
"התנדבתי!"

דוריה: לחיות במשותף, זה לשתף.

דורון: גם אני לא מבין את הראש שלך, אצלך הכול נראה בסדר?

אביגדור: זהו, שהכול לא בסדר, זה מה שאני מנסה להסביר לכם... ואתם לא מקשיבים. ישבתי במרפסת הסתכלתי על הנוף סביבי ואמרתי איזה יופי, זו זכות גדולה לראות שוב ושוב את הטבע הזה. והלב שכנראה נהנה והתרגש, התחיל להאיץ את הדופק, ואני הרגשתי שהוא לא הלב האמתי שלי, שאין לי שליטה עליו.
והוא ממשיך לדפוק בעוצמה, דופק ודופק... פם, פם, פם, פם... חובט כמו מכבש, רוצה לצאת...

דוריה: זה לא סופר מרקט שמחזירים מוצר.

אביגדור: **(נרגש)** הלב הזה גדול עלי, יש לי דפיקות לב חזקות ללא סיבה, אני סובל מזה כבר כמעט שנה, ומתאפק, עד שאמרתי לעצמי עד כאן, לא עוד! הלב לא רוצה אותי יותר ואני רוצה לשחרר אותו.
ניסיתי לברר של מי הלב - יהודי, מוסלמי, נוצרי - כדי להחזירו למשפחה, אולי אחד מהם יזדקק לו...

דורון: **(באופן פתאומי ובמפתיע)** אבא, אני מוכן לתת לך את הלב שלי.

סוזנה: **(בכעס)** דורון די! זה לא הזמן להצחיק!

דורון: אני מציע בכל הרצינות.

סוזנה: איזה מין שטויות אלה!?

דוריה: אתה השתגעת!?

אביגדור: או, דורון דורון, לכן קראנו לך דורון... בן לא צריך לתת לאב את הלב... גם ידעתי שאתה עוקב אחריי מתוך דאגה.

דורון: זה יהיה אתגר גדול ביותר לשתו... **(לא מספיק לסיים את המשפט)**

סוזנה: (מאבדת שיווי משקל) אני...

{דורון ממהר לתמוך בה.}

דורון: את בסדר?..

סוזנה: אני בסדר גמור עם השטויות שלך...

(מלטפת את פניו של דורון) אל תדאגו, אני בסדר גמור, סתם עייפות של הרגע.

דורון: אבא, בוא איתי רגע...

{דורון ואבא הולכים למרפסת.}

דורון: אתה רוצה להרוג אותה?

קודם אתה מתנתק ועכשיו אתה אומר לה שאתה רוצה לב מודפס?

אביגדור: היה לי חשוב להתנתק, זה היה המעשה הכי נכון עבור כולם, כדי לא להרבות בהסברים וייסורים.

דורון: מה עושים עכשיו?

אביגדור: כלום, מקבלים וזהו.

דורון: אתה מאמין שיש לך את הכוחות לעמוד בזה?

אביגדור: כן.

דורון: ואחרי זה תפסיקו לצלצל בפעמונים כשאתם צריכים להגיד משהו?

אביגדור: ברור.

{סלון.}

דוריה: (לאימא) תשתי קצת.

סוזנה: אני בסדר.

{מרפסת.}

אביגדור: (לדורון) אני מאמין שאם כולנו נתאחד יהיה לנו את הכוח להתמודד. אתם חייבים לבטוח בי.

דורון: כי מה אימא רוצה בסך הכול? היא רוצה לשמוע שאתה דואג לה ושאכפת לך ממנה.

אביגדור: אני לא רוצה לעזוב את המשפחה ולשקוע בפנטזיות.

דורון: אבל ככה זה נראה.

אביגדור: אני רוצה שתעזור לי להסביר להן שאין דרך חזרה, שהבחירה כבר נעשתה.

{סלון.}

דוריה: אין מערכת יחסים מושלמת.

{מרפסת.}

דורון: כנראה שאין מערכת יחסים מושלמת... בוא ננסה.

{אביגדור ודורון נכנסים לסלון.}

אביגדור: זהו, עליתי על האוטובוס ואני לא עוצר בתחנות עד שאגיע ליעד. אני אומר שלום לרגעים האבודים ומברך את הימים הבאים. ראיתי את הלב במו עיניי והוא נראה ממש מבטיח.

דורון: אימא, דוריה, אין לנו ברירה אלא לסמוך על אבא, לתמוך ולהאמין בו.

אביגדור: **(נרגש קצת. במהלך דיבורו הולך ומטשטש)** לפני שאני הולך לניתוח המיוחד... והמיוחדל... אני חייב ללכת עם מה שאני רוצה ומאמין... אני רוצה שתתייחסו לאירוע הזה באופן מיוחד... אני פתאום מבין, איך האדם הוא כל כך קטן, שהוא בסופו של דבר חי... בעולם משלו... אני מודה שהבריאות שלי היא מדהימה... כאשר הלחץ בלבי... החמיר, רק רציתי למות... **(יוצא לו גמגום קצר)** יש, יש, יש... הבדל בין מאבק... רע או להייהייהילחם טוב...

דוריה: **(בקול)** אבא אתה בסדר!?

אביגדור: ככך בטח... כל פעם שאני מנסה להיאחז במילים ולא מצליח ל... הן בורחות... זה הדבר היחיד... ש-ש-ששששששש... לעשות... 000-ליחה סוזנה... **(מחזיק בחזהו)** אהה...

אביגדור מקבל התקף.

דורון מיד קופץ ומצליח לתפוס את אביו לפני שהוא נופל לרצפה, משכיב

אותו על הרצפה ומנסה לעשות החיאה.

סוזנה כורעת לידו, מניחה תמיכה לראשו.

דורון ממשיך בהחיאה.

אביגדור מתאושש.

דורון מרים את אביו ורץ אתו החוצה.

אור יורד

תמונה 7

לאחר מספר ימים.

המעמד מתחיל בריקוד למנגינה של השיר (ללא המילים)

Iggy Pop "In The Death Car" (Arizona Dream soundtrack)

תוך כדי הריקוד, דוריה ודורון מכינים את הבמה לחגיגת חזרתו של אביגדור מהניתוח שעבר בהצלחה חסרת תקדים.

סידורי פרחים, בלונים, ועוד... בסוף מכניסים עוגה בנויה בצורת מדפסת תלת ממד ומעליה לב מואר.

לקראת סוף הריקוד, סוזנה ואביגדור נכנסים חבוקים ומחויכים.

דוריה ודורון הולכים לאביגדור ומתחבקים.

דוריה: אבא, אני יכולה לשמוע את הלב?

אביגדור: בוודאי, שימי אוזן.

{דוריה מצמידה אוזן לחזהו של אביגדור ומביעה שביעות רצון.}

דורון: עכשיו תורי. (מקשיב ומביע שביעות רצון)

{הטלפון הקווי של הבית מצלצל.}

דוריה ממהרת להרים את השפופרת

דוריה: אבא, זה בטח בשבילך.

אביגדור: (בטלפון) הלו... מי מדבר?...?

{מסמן לדורון ללחות על כפתור ההגברה.}

אביגדור: זה ראש הממשלה.

ראש הממשלה: מדבר ראש הממשלה.

ראש הממשלה: שלום אביגדור ידידי, ברוך השב הביתה בריא ושלם.

אביגדור: תודה אדוני ראש בממשלה.

ראש הממשלה: כל עם ישראל היה איתך, התפללנו למענך.
 הכנסת אותנו לסרט מתח. עם ישראל כולו שמח שהכול עבר חלק ולפי
 התכנית. **(אביגדור מודה)** בזכות המצאה זו, אתה לא צריך לסחוב
 סוללות כבדות איתך בשביל לספק אנרגיה ללב...
(ראש הממשלה צוחק צחוק משונה)

אביגדור: לא...

ראש הממשלה: (נכנס לדבריו) ...ברוך מרפא חולים. שמעתי שללב המודפס יש
 יכולת תפקודית מדהימה ודפיקות לב טבעיות לחלוטין.

אביגדור: נכון, זה נשמ...

ראש הממשלה: (נכנס לדבריו) אתה מרגיש את פעימות הלב?

אביגדור: רוצה לשמוע...

ראש הממשלה: (נכנס לדבריו) בוודאי כל עם ישראל רוצה לשמוע אותו
 מפמפם... (צחוק משונה)

{אביגדור מניח את האפרכסת על ליבו. נשמעות דפיקות הלב.}

ראש הממשלה: עכשיו כולם יודעים שיש לך לב מודפס. שמור עליו. אני מניח
 שמעכשיו יהיו לך המון בדיחות על הלב, אל תיקח ללב חביבי. ביי.

אביגדור: **(פתאום, דיבורו הופך לרובוטי)** תודה, אדוני, ראש הממשלה. ביי...
 ביי...

סוזנה: **(לדורון ודוריה בלחש)** מה זה היה? שמעתם אותו?

{הטלפון הביתי שוב מצלצל. על הקו נשיא המדינה. גם הוא על רמקול.}

הנשיא: שלום אביגדור, ברכותיי... איחולים חמים מכל הלב.
 מלב אל לב מירושלים.

אביגדור: תודה אדוני הנשיא.

הנשיא: לא אלאה אותך בדיבורים, אני מזמין אותך לבית הנשיא בירושלים.
 אני כנציגו של העם אומר לך שהעם אוהב אותך וכולנו מקווים בשבילך
 ומאחלים לך בריאות, אריכות ימים, התחזקות וחזרה מהירה לתפקוד
 מלא, אוהבים אותך...

(הנשיא מושך אף, ומתחיל לבכות.)

אשתי ואנוכי רוצים להזמין אותך, את רעייתך סוזנה הגיבורה
 ה-אמ-תית (נשמע מקוטע)... האמיצים, לללהיות אורחי הההכבוד
 שלנו בבית הההנשיא ביביבירושלים.

אביגדור: אדוני הנשיא, (דיבורו הופך לרובוטי) הלב, אומר, לך תודה... אשמח
 לבוא, עם רעייתי, ושני ילדיי.

הנשיא: אתה נשמע קצת עייף, ומזייף...

אביגדור: (רובוטי) הלב, בהרצה...

הנשיא: לא אלאה אותך ביום הראשון לשובך הביתה ואומר לך להתראות בבית
 הנשיא בירושלים.

{כאן מתחילה סידרת טלפונים מכל עבר, לדוריה, לדורון ולסוזנה, כולם

מדברים

יחד, שומעים גם את הדוברים מעברו השני של הקו.}

הקולות: (נשמעים עם רדת האור) יישר כוח...
 עכשיו אתה חצי רובוט? ... לאן הגענו?
 הלב שולח גם מסרים ופקודות למוח...
 היה חזק...
 אני מקנא בך...
 רק שלא ייכנס לך וירוס...
 גם אימא שלי זקוקה ללב...
 אתה השליח...
 זכור! שללב יש מוח עצמאי משלו...
 מי שמכניס יד לאש נשרף...
 הלב יודע לאהוב? ...
 זאת התערבות בבריאה...

אור יורד. חושך.